

NEJVYŠŠÍ SOUD

Mgr. Petr TOMÍČEK
vedoucí oddělení styku s veřejností

sp. zn. Zin 146/2021

ROZHODNUTÍ

Nejvyšší soud jako povinný subjekt ve smyslu § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jako „informační zákon“ anebo „SvInf“), rozhodl o žádosti L. K., nar. XY, trvale bytem XY, s e-mailovou adresou XY a adresou datové schránky XY, ze dne 20. 9. 2021, v řízení sp. zn. Zin 146/2021 (dále jen „projednávaná žádost“),

takto:

Podle § 15 odst. 1 v souladu s § 11 odst. 4 písm. b) informačního zákona se projednávaná žádost v části, jejímž předmětem je „*obrazový materiál, který je předmětem rozhodnutí ve věci sp. zn. NS 5 Tdo 449/2007*“, **odmítá**.

Odůvodnění:

Povinný subjekt obdržel projednávanou žádost v následujícím znění:

*„Vážení,
zdvořile žádám Nejvyšší soud ČR o poskytnutí následující informace:
obrazový materiál, který je předmětem rozhodnutí ve věci sp. zn. NS 5 Tdo 449/2007 a rovněž písemné vydání konečného rozhodnutí v této věci v anonymizované podobě.
Pokud jde o obrazový materiál, pak pro níže uvedené účely zcela postačí, pokud budou soudem poskytnuty kolizní fotografie pohlednic, které napodobují dílo Josafa Lady, tak jak jej užívali žalovaní a originální fotografie pohlednic Josefa Lady, ke kterým si nárokoval práva žalobce.
Uvedené obrazové materiály a rozhodnutí žádám zaslat z důvodu sepsání publikační práce – akademické příručky na téma plagiátorství ve vizuálním umění, která se aktuálně připravuje a jejímž jsem spoluautorem. Předmětná publikace bude vydána Vysokou školou uměleckoprůmyslovou v Praze (Umprum) na podzim roku 2021. Z tohoto důvodu si dovoluji zdvořile požádat o zaslání podkladů pokud možno co nejdříve.“*

K výroku rozhodnutí:

Podle § 15 odst. 1 informačního zákona „*pokud povinný subjekt žádosti, byť jen zčásti, nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, případně o odmítnutí části žádosti*“.

Podle čl. 17 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) jsou svoboda projevu a právo na informace zaručeny. Podle čl. 17 odst. 5 Listiny jsou státní orgány a orgány územní samosprávy povinny **přiměřeným** způsobem poskytovat informace o své činnosti. Podmínky a provedení stanoví zákon. Zákonem, který provádí uvedené ustanovení čl. 17 odst. 5 Listiny, je právě informační zákon. Podle § 1 informačního zákona tento zákon zpracovává příslušné předpisy Evropské unie a upravuje pravidla pro poskytování informací a dále upravuje podmínky práva svobodného přístupu k těmto informacím.

Povinné subjekty ve smyslu § 11 odst. 4 písm. b) informačního zákona „*neposkytnou informace o rozhodovací činnosti soudů, s výjimkou rozsudků.*“

Předmětem části projednávané žádosti je „*obrazový materiál, který je předmětem rozhodnutí ve věci sp. zn. NS 5 Tdo 449/2007*“, tedy informace z (trestního) procesního spisu, které byly posuzovány v rámci daného soudního řízení. V této části projednávané žádosti se tak jedná o požadavek na poskytnutí informace z rozhodovací činnosti soudů.

Tento požadavek proto směřuje k poskytnutí takového typu informací, které v zásadě s odkazem na ustanovení § 11 odst. 4 písm. b) informačního zákona Nejvyšší soud neposkytuje (vyjma obecného údaje o „předmětu řízení“, jak byl zapsán v Informačním systému Nejvyššího soudu (dále jen „ISNS“), a dalších „obecných“ údajů o daném řízení, o nichž je možné informovat).

Povinný subjekt se přitom nebrání poskytování informací o výsledcích rozhodovací činnosti, která musí být zcela pod veřejnou kontrolou, avšak v souladu s § 11 odst. 4 písm. b) informačního zákona neposkytuje informace o samotném průběhu rozhodovací činnosti, která k závěrečnému rozhodnutí vedla, stejně jako o „podkladech“ (důkazech), které tvořily skutkový stav věci, k němuž bylo závěrečné rozhodnutí vydáno. Mezi tyto nepřípustné žádosti o informace jednoznačně spadá žádost (její část) na poskytnutí konkrétních podkladů ze soudního (procesního) spisu, na jejichž základě bylo vydáno rozhodnutí v konkrétní věci.

Projednávaná žádost v dané části podle názoru povinného subjektu ani nedává prostor k úvaze, zda informace (ne)poskytnout. Na rozdíl např. od ustanovení § 11 odst. 1 informačního zákona, který uvádí (důraz doplněn) „*Povinný subjekt může omezit poskytnutí informace, pokud*“, se v ustanovení § 11 odst. 4 informačního zákona výslovně píše (důraz doplněn) „*Povinné subjekty dále neposkytnou informace o rozhodovací činnosti soudů...*“. Podle povinného subjektu tak zákonodárce výslovně omezuje správní úvahu k poskytování jednotlivých informací z rozhodovací činnosti soudů. Povinný subjekt k tomuto závěru odkazuje nejen na samotné striktní znění zákona, ale taktéž i na nález Pléna Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 2/10, jímž bylo změněno původní znění § 11 odst. 4 písm. b) informačního zákona, resp. zrušeno původně začleněné slovo „pravomocných“ (rozsudků). V předmětné části zákona tak Plénum Ústavního soudu rozšířilo práva žadatelů na poskytnutí i nepravomocných rozsudků ze strany povinných subjektů, **avšak ponechalo zákonným neposkytnutí dalších informací z předchozího průběhu soudního řízení, resp. rozhodovací činnosti soudů.**

Na základě výše uvedeného se tak jeví, že informační zákon kategoricky zakazuje poskytnutí jakýchkoli informací o rozhodovací činnosti soudů – s výjimkou „rozsudků“.

Aplikovaný zákonný důvod pro odmítnutí žádosti o informace tak bude naplněn vždy, respektive pro (částečné) odmítnutí žádosti o informace bude plně stačit samotné podřazení žádosti pod výjimku podle § 11 odst. 4 písm. b) zákona, jelikož se jedná se o kategorické pravidlo, které povinnému subjektu přikazuje odmítnout poskytnutí požadované informace (rozdílně např. od výjimky podle § 11 odst. 1 informačního zákona, a contrario viz bod 34 rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 21. 4. 2021, č. j. 8 A 131/2019-60/).

K neposkytování informací z rozhodovací činnosti soudu na základě informačního zákona poukazuje povinný subjekt taktéž na rozhodnutí Krajského soudu v Brně ze dne 28. 5. 2020, sp. zn. 29 A 170/2017 (zvýraznění doplněno povinným subjektem):

*„17. K meritu věci lze uvést následující. Právo na informace je garantováno zejména v čl. 17 Listiny základních práv a svobod, ale také v čl. 10 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. **Tato práva nejsou bezbřehá a absolutní, ale naráží na určitá omezení a limity.***

*24. Povinnému subjektu lze přitakat v tom, že poskytnutím textu stížnosti ještě před ukončením řízení o ní by mohlo dojít k ohrožení nezávislosti a nestrannosti rozhodujícího soudu, zde žalovaného. Je naprosto běžné, že soudy neposkytují v režimu práva na informace obsah návrhů na zahájení řízení před rozhodnutím o nich, a i později se lze s obsahem takových podání seznámit spíše formou rozhodnutí, v němž je obsah návrhu rekapitulován. Uvedené zcela jednoznačně míří na to, aby nemohlo dojít k ovlivňování soudců, vyvíjení tlaku na ně, jak mají v dané věci rozhodnout. **Kontrola jejich práce je možná posléze, cestou poskytnutí soudního rozhodnutí. Pokud měl žalobce zájem kontrolovat kvalitu práce ministra spravedlnosti, postačilo by mu k tomu konečné rozhodnutí Nejvyššího soudu o předmětné stížnosti, příp. poskytnutí textu stížnosti poté, co o ní žalovaný rozhodl.***

*28. Soud tak má za to, že odmítnutí žádosti o informace bylo opodstatněné. Odůvodnění napadeného rozhodnutí včetně poukazu na nezbytnost jednotného rozhodování, což je jednou ze základních zásad činnosti správních orgánů, ob stojí. /.../ **tvrzená snaha o kontolu práce ministra spravedlnosti mohla být stejně dobře naplněna i jinak.**“*

Dále je příhodné odkázat i na rozhodnutí Krajského soudu v Brně ze dne 7. 12. 2016, sp. zn. 29 A 133/2015, v němž je uvedeno mj. následující (důraz doplněn):

*„**Vůle zákonodárce je přitom v tomto ohledu zcela zřejmá, jiné informace o rozhodovací činnosti soudů než ty, které jsou obsaženy v soudních rozhodnutích, povinné subjekty nemohou žadatelům poskytnout.***

*/.../ žalovaný toto omezení práva na informace mohl aplikovat pouze **v případě, kdy po něm byla požadována informace o jeho rozhodovací činnosti.** Tak tomu v daném případě bylo. /.../ **Z uvedeného plyne, že z informační povinnosti je vyňat celý rozhodovací mechanismus soudu v konkrétní věci, s výjimkou rozhodnutí.***

*/.../ V této souvislosti lze dále uvést, že z **hlediska veřejné kontroly soudnictví je podstatná zejména obecná dostupnost soudních rozhodnutí. Na základě této dostupnosti pak mohou být jednotlivá rozhodnutí předmětem veřejného diskurzu.** Za zákonnost těchto rozhodnutí a postupů vedoucích k jejich vydání odpovídá z institucionálního pohledu soud, personálně pak soudci projednávající a rozhodující danou věc.“*

V tomto ohledu je vhodné upozornit na skutečnost, že Nejvyšší soud již od roku 2002 zcela bezvýjimečně zveřejňuje všechna rozhodnutí ze soudní agendy na svém webu www.nsoud.cz.

Široké veřejnosti, médiím i odborné právnické komunitě je tak zprostředkován bezprostřední pohled na výsledky práce soudců Nejvyššího soudu. Povinný subjekt je toho názoru, že tato skutečnost (bezvýhradné zveřejňování výsledků rozhodovací činnosti) dále oslabuje zájem veřejnosti na poskytnutí jiných informací o rozhodovací činnosti, které nejsou zahrnuty v textu rozhodnutí. Nejvyšší soud je připraven v souvislosti se zveřejňováním všech svých meritorních rozhodnutí na případnou kritiku a zcela bez omezení tak (po splnění obvyklých technických, popř. administrativních podmínek) umožňuje široké veřejnosti kontrolu práce jednotlivých soudních senátů.

Na základě zákonné výjimky z poskytování informací z rozhodovací činnosti soudu proto povinnému subjektu nezbylo, než žádost ve vymezené části odmítnout, a to podle účinného znění § 11 odst. 4 písm. b) informačního zákona.

Pro úplnost povinný subjekt dodává, že také zvažoval možnost, zda příhodněji neodmítnout projednávanou žádost (její část) za použití ustanovení § 2 odst. 3 informačního zákona (důraz doplněn): *„Zákon se nevztahuje na poskytování informací o údajích vedených v centrální evidenci účtů a v navazujících evidencích, informací, které jsou předmětem průmyslového vlastnictví, a dalších informací, pokud zvláštní zákon upravuje jejich poskytování, zejména vyřízení žádosti včetně náležitostí a způsobu podání žádosti, lhůt, opravných prostředků a způsobu poskytnutí informací.“*

I když tento způsob řešení (části) žádosti nakonec povinný subjekt vyhodnotil jako méně příhodný, dedukuje, že by se dala projednávaná žádost vyložit de facto jako požadavek na „nahlížení do spisu“, resp. pořízení kopií z procesního spisu. Ustálená judikatura správních soudů (viz např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7 Ans 18/2012) přitom považuje nahlížení do spisů za „komplexně upravený specifický postup poskytování informací“, který se aplikuje jako „zvláštní institut vůči obecné úpravě poskytování informací“ a který proto vylučuje použití informačního zákona. Aplikace § 2 odst. 3 informačního zákona jako důvodu pro vyloučení z poskytování informací by i zde přicházela v úvahu, neboť poskytování informací z trestního spisu je upraveno speciálním zákonem. Konkrétně jde o zákon č. 141/1961 Sb., o trestním řízení (trestní řád), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní řád“), který v rámci § 65 upravuje právo nahlížení do soudních spisů jak stranám řízení, tak i osobám, které pro nahlížení prokáží skutečnost, že je nahlížení „třeba k uplatnění jejich práv“, viz citace z ustanovení § 65 odst. 1 trestního řádu (důraz doplněn): *„Jiné osoby tak mohou činit se souhlasem předsedy senátu a v přípravném řízení se souhlasem státního zástupce nebo policejního orgánu, jen pokud je toho třeba k uplatnění jejich práv.“*

Dále je nutné upozornit, že trestní řád specificky upravuje „Poskytování informací o trestním řízení a osobách na něm zúčastněných“ (§ 8a trestního řádu), přičemž je úlohou samotných orgánů činných v trestním řízení zvážení, zda a v jaké míře budou poskytovat informace z daného trestního řízení.

Zcela na závěr povinný subjekt dodává, že navíc aktuálně již ani nedisponuje příslušným procesním spisem, který se nachází u soudu prvního stupně (Okresní soud v Přerově), a který by měl obsahovat požadované informace. Povinný subjekt nicméně vzhledem k situaci, v níž je naplněn zákonný důvod pro (částečné) odmítnutí projednávané žádosti, přistoupil k vydání správního rozhodnutí namísto méně formálního odložení žádosti na základě nedostatečné působnosti povinného subjektu.

Poučení: Proti rozhodnutí o odmítnutí projednávané žádosti nebo její části je možné podle § 16 odst. 1 informačního zákona ve spojení s § 83 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, podat odvolání, které se podává u povinného subjektu, který řízení o poskytnutí informace vedl v prvním stupni, a to do 15 dnů ode dne doručení písemného vyhotovení předkládaného rozhodnutí.

Poskytnutí informace podle § 14 odst. 5 písm. d) informačního zákona

Ke zbývající části projednávané žádosti, kde nebylo poskytnutí informací částečně odmítnuto předkládaným rozhodnutím, poskytuje povinný subjekt požadované informace formou následujícího sdělení.

Povinný subjekt v příloze poskytuje pseudonymizované rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 16. 5. 2007, sp. zn. 5 Tdo 449/2007. Předmětné rozhodnutí je v pseudonymizované podobě volně dostupné na webu Nejvyššího soudu www.nsoud.cz, viz následující odkaz:

https://www.nsoud.cz/Judikatura/judikatura_ns.nsf/WebSearch/219EA591868F5D05C1257A4E006526BA?openDocument&Highlight=0,

Rozhodnutí jsou ve webové databázi rozhodnutí a stanovisek Nejvyššího soudu zveřejňována obvykle ve lhůtě 60 dnů po takzvaném „odškrtnutí“ věci v Informačním systému Nejvyššího soudu (dále jen „ISNS“). To v aplikaci Infosoud odpovídá záznamu „Datum vrácení spisu“. Ke zveřejnění tedy dochází dva měsíce poté, co Nejvyšší soud odeslal své rozhodnutí, včetně odůvodnění a celého procesního spisu, k soudu (zpravidla) první instance s tím, aby tento prvoinstanční soud řádně rozhodnutí dovolacího soudu doručil všem účastníkům (stranám) řízení. Aplikace Infosoud je veřejně dostupná z následujícího odkazu: <https://infosoud.justice.cz/InfoSoud/public/search.jsp>

K nutnosti dodržovat „ochrannou lhůtu 60 dnů“ je třeba uvést, že i po ukončení řízení u Nejvyššího soudu je nutné trvat na zásadách spravedlivého procesu, jehož nedílnou součástí je i řádné přednostní doručení soudního rozhodnutí účastníkům (stranám) daného řízení. Je třeba si přitom uvědomit, že Nejvyšší soud rozhoduje v zásadě neveřejně. Pokud tedy povinný subjekt obdrží žádost o poskytnutí dosud nedoručeného rozhodnutí, které se současně nachází ve výše uvedené ochranné době, nezbyvá mu, než s odkazem na ustanovení § 11 odst. 4 písm. b) informačního zákona, žádost i poté (a přesto), co byla předmětná věc tzv. „odškrtnuta“, odmítnout. Proces doručování soudních rozhodnutí je sice konečnou fází rozhodovací činnosti soudů, ale podle názoru povinného subjektu stále ještě spadá pod režim citovaného ustanovení a povinný subjekt pak takové informace až do potvrzení o řádném doručení rozhodnutí všem účastníkům (anebo uplynutí ochranné lhůty 60 dní od „odškrtnutí věci“) neposkytuje.

Výjimkou z uvedených pravidel pro standardní („běžné“) zveřejnění rozhodnutí Nejvyššího soudu jsou pouze případy, kdy bylo dané rozhodnutí vyhlášováno na úřední desce v budově soudu a elektronické úřední desce Nejvyššího soudu – pak je možné se souhlasem předsedy příslušného senátu zveřejnit pseudonymizovaný text tohoto rozhodnutí bez zbytečného odkladu.

Poučení: Proti způsobu vyřízení žádosti v části, kde jsou poskytovány informace, je možné podle § 16a odst. 1 informačního zákona podat stížnost do 30 dnů od doručení poskytovaných informací. Stížnost se podává přímo k povinnému subjektu, který řízení o poskytnutí informace vedl v prvním stupni.

V Brně dne 5. 10. 2021

L. S.

Mgr. Petr Tomíček
vedoucí oddělení styku s veřejností,
pověřený vyřizováním žádostí podle informačního zákona

Příloha (elektronická): Rozhodnutí 5 Tdo 449_2007.pdf